

Lương Sĩ Hằng

Đời Đạo Siêu Minh

Đời Đạo Siêu Minh

Montréal, ngày 21/11/1982

Thưa các bạn,

Hôm nay tôi xin lưu lại những lời nói của tôi để hòa cảm cùng các bạn trong giây phút xa vắng, tôi phải ra đi vì nhiệm vụ, nhu cầu cần thiết của các nơi cộng với sự quang chiếu của Thượng Đế đã ân ban cho mọi người, đưa tôi đi khắp các nơi, để thuyết giảng và minh định lập trường giữa con người và con người, để rõ nguyên lai bản tánh và giá trị sẵn có của con người. Mỗi người chúng ta đã nung nấu sự sáng suốt từ nhiều kiếp nhưng đã trót giáng trần, cư trần nhiễm, làm cho chúng ta bận rộn, lại dựa trong lý do

bận rộn và bỏ con đường tu học để trở về với căn bản của chính mình!

Chúng ta bị bụi trần xâm chiếm! Ngay tại thế gian, cõi phù sanh trần trược này xâm chiếm chúng ta không ngừng nghỉ, trong tư tưởng, những tia sáng trong tâm thức của chúng ta cũng vẫn bị nhiễm độc làm cho ô trược thanh khí điện sẵn có của chính mọi cá nhân mà không hay! Tưởng lầm là ta đã đạt thành, tưởng lầm ta là sáng suốt. Cho nên kỳ thật chúng ta đã mất sáng suốt từ lâu, từ nhiều kiếp giáng lâm tại thế, bị đê bệp, bị lôi cuốn làm cho chúng ta trì trệ, nhiên hậu chúng ta mới tạo một sự vươn lên và để tránh lìa những cảnh đau thương trong nội thức chúng ta., những buồn tủi, dơ dáy đã bám víu tâm thức của chúng ta và làm cho chúng ta càng ngày càng bơ vơ, sống trong tủi nhục mà không hay, tưởng là chúng ta đã được một cơ hội rất tốt, được một cái

tiện nghi quý báu, nhưng mà kỳ thật chúng ta đã bị sa lầy mà không hay.

Cho nên người thế gian đã chán ngán tình đời và bước vào con đường tu học, tự bỏ tất cả những gì sẵn có của chính mình, kể cả cái bằng cấp mà ta phí biết bao nhiêu thì giờ mới đạt thành. Rốt cuộc rồi chúng ta thấy đó cũng là một mảnh giấy mà thôi. Chứ kỳ thật trong lúc ra đi, trong lúc lìa xác không giữ được, nhưng mà giữ được có cái Không mà thôi. Nhưng mà cái Không quân bình hay là cái Không mất quân bình? Nó có hai loại Không. Ta lìa đời, thấy không vợ không con nhưng mà phần hồn quay về thế gian, dòm cái cảnh chiu chít của vợ con, của chồng con, của quê hương xứ sở nó lại có, cảnh đó cảnh động loạn, để chứng minh cho chúng ta từ nhiều kiếp không gột rửa được. Ngày nay rủi thác đi nữa, xuống âm phủ cũng ôm cái tánh chất đó, mà rơi lụy, mà tiếc

mến và thấy sự sai lầm trong lúc chúng ta đã sinh hoạt tại mảnh đất tạm bợ phù sanh nhưng mà chưa thức giác!

Cho nên ở thế gian mở rộng đường và cho nhơn gian có cơ hội học hỏi về đạo pháp để tìm trở về với căn bản chính họ, tìm trở về với sự sáng suốt mà nương tựa vun bồi sự sáng suốt đó, để dứt bỏ nghiệp căn tại thế. Cho nên chúng ta tu vô vi, chúng ta luôn luôn đi trong tâm thức dứt bỏ. Những người mới bước vào tu trong vô vi thì muốn cầu nguyện, để xin, để cứu độ, xin được sự giúp đỡ cho người khác! Đó là tình cảm ô nhiễm tâm thức của chúng ta. Cho nên chúng ta lại vun bồi tình cảm đó. Nhưng mà một thời gian sau rồi các bạn tu các bạn mới thấy rõ ràng, té ra không đúng, chính tôi đã tạo cho tôi trì trệ, chậm trễ, ỷ lại, thiếu dũng cảm.

Lúc đó các bạn lại tiến tới một bước nữa, chấp nhận học nhận và chấp nhận bất cứ những sự nhồi quả nào xảy đến, chấp nhận bất cứ sự kích động và phản động nào đưa đến để thức tâm các bạn. Các bạn thấy rõ các bạn mê rồi, các bạn yêu rồi, trong vòng lẩn quẩn của tình cảm mà thôi, không thoát khỏi, tự mình giới hạn, nhưng mà không tu nào ai thấy, không tu thì oán trách người này, oán trách người kia, oán trách người nọ.

Trước kia chưa có chồng mong có chồng, trước kia chưa có vợ mong có vợ, rồi đi tới một giai đoạn oán trách lẫn nhau. Cho nên đó là luật Trời, oán trách rồi mới có cái cách kêu là tự thức và tự lìa, tự chủ. Khi chúng ta càng oán trách, chúng ta càng thấy bơ vơ, trong cái tình trạng bơ vơ đó mới có cơ hội kiểm thảo cái quá trình sai lầm của chính chúng ta, rồi mới rõ cái câu : Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc!

Mới thấy rõ tu là tu bổ sửa chữa trong chu trình tiến hóa chứ không phải tu để độ chúng sanh, để làm cái gì! Đó, rốt cuộc chúng ta phải tu bổ sửa chữa những sự thiếu sót của chính mình và chúng ta phải tự chủ để ý thức rõ, ai đã độ chúng ta? ai đã dìu dắt chúng ta? Với cặp mắt phàm, với lỗ tai nghe, với miệng nói có âm thanh, với tay sờ mó có bằng chứng. Ai, ai, ai, ai đã giúp chúng ta? Ai đã xây dựng chúng ta? Không phải người thế gian, không phải vật chất đó! Nhưng mà còn những cõi thiêng liêng, những cõi mà chúng ta lấy xác phàm, tâm phàm trí phàm đo lường không được. Chúng ta rõ điều đó, tu Vô Vi tự nhiên phải rõ điều đó. Khi các bạn cảm thấy sự may mắn đã về với các bạn. Với mắt đời thì các bạn rất thiệt thòi, với tai đời thì các bạn bị nghe những lời khinh khi, phỉ báng. Nhưng mà kỳ thật trong tâm thức các bạn thì lần lần đạt an!

Rồi các bạn thích vô vi và ca tụng vô vi. Nhưng mà khi chúng ta thích vô vi rồi, chúng ta ca tụng vô vi rồi, chúng ta phải hiểu biết nguyên căn nguồn cội của vô vi ở đâu mà có. Làm sao xuất hiện được hai chữ vô vi trong tâm thức của chúng ta? Trong không mà còn không nữa! Nhứt trần bất nhiễm thì chúng ta mới thật sự giải thoát qua một cõi bờ bên kia, trong một bến giác thanh nhẹ du dương sống động, hằng hữu trong tâm thức của chúng ta. Rồi chúng ta đâm ra cảm mến tất cả muôn loài vạn vật. Chúng ta thấy sự bao bọc, bảo bọc lớn rộng tâm thức của chúng ta từ giây phút khắc rõ rệt. Tình thương ân ban không ngừng nghỉ, đạo đức xây dựng không bao giờ phá hoại, càng tu càng thích thú, càng hành thấy đường đi càng nói rộng, càng ý thức được dững tánh càng bọc khởi!

Lúc đó mới thực hiện Bi Trí Dũng, nhưng mà không thực hành làm sao thấy giai đoạn này? Dùng lý thuyết không được thì phải hành! Người truyền pháp không hành không bao giờ thuyết ra những lời minh định rõ rệt được. Thì chúng ta thiếu hành thì đương nhiên chúng ta phải nương tựa vào đó mà để thực hành. Mà thực hành rồi thì thế nào? Ta phải hoàn toàn tự chủ và xuất phát những ngôn ngữ trật tự thay vì mất trật tự trong buồn vui đau khổ. Mỗi mỗi trong tâm thức của chúng ta, mỗi ngày hai mươi bốn tiếng xuất hiện biết bao nhiêu tình cảnh trong tâm thức của chúng ta, kêu gọi những kỷ niệm của quá khứ, rồi đặt những đường lối của tương lai. Đó là nhiệm trần đó các bạn!

Khi các bạn còn nghĩ chuyện quá khứ và các bạn đặt khởi điểm của tương lai. Đó là các bạn bị nhiễm độc rồi. Tâm thức của các bạn bị nhiễm độc làm sao

có cơ hội tu tiên. Cho nên các bạn phải đi về vô vi, luôn luôn đường lối của vô vi bắt buộc các bạn phải nhìn thẳng tới trước, trong trung dung, không theo mặt cũng chẳng theo trái. Và trung tâm của bộ đầu của các bạn thì hướng thẳng lên trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ. Hỏi cái đó là phải hòa ái tương thân cho các giới không? Hay là theo một bên và bỏ một bên?

Cho nên khi mà các bạn đi đúng mức trung dung rồi các bạn mới phán xét thế gian. Chính cái hành trình nhiều kiếp của các bạn, bạn sống trong sai lầm mê chấp, theo mặt bỏ trái, theo trái bỏ mặt, biết bao nhiêu kiếp rồi. Nhưng mà ngày nay các bạn mới thức tâm, trở về một điểm linh quang trung dung vô tận. Cho nên các bạn phải vun bồi để tận hưởng điều đó. Ngày nay các bạn biết xuất ngôn nói đạo là bước vào thêm trung dung chứ chưa thật sự trung dung, vẫn

còn mê chấp trong tâm thức. Cho nên Thượng Đế đã ban cho các bạn một gia cảnh vợ con, trong gia đình các bạn có kẻ lớn người nhỏ, kẻ hòa người nghịch, để các bạn thấy rõ trường thi của Thượng Đế, bài học của Thượng Đế đã an bài và sắp đặt cho những kỳ thi sắp tới cho các bạn.

Rồi từ gia đình chúng ta, nhu cầu của chúng ta, bắt buộc chúng ta phải liên hệ với xã hội. Rồi trong cái xã hội nó tràn giang đại hải sự kích động và phản động. Nó làm mờ tâm khảm của các bạn, kể cả đường tu hoạch định của các bạn cũng bị lu mờ luôn. Vì sao? Vì các bạn thiếu thanh tịnh và sáng suốt. Mà làm sao để đạt được sự thanh tịnh và sáng suốt? Các bạn phải dày công! Cho nên mắt phàm cho chúng ta thấy : làm bất cứ việc gì, không dày công và không trật tự thì không có thành quả và không khuyên răn được bất cứ một ai. Mà nếu chúng ta, tu cũng vậy,

trong tâm thức của chúng ta mất trật tự, thiếu sáng suốt, thì chẳng có cơ hội thuyết giảng cho bất cứ một người nào!

Khi tâm thức chúng ta bừng sáng được và chúng ta học hỏi, chúng ta học Nhận và chấp nhận học hỏi, thì chúng ta mới thuyết minh được một chút xíu mà thôi, chứ chưa có thuyết minh được toàn diện. Cho nên đòi hỏi sự thực hành. Cho nên sự thực hành của Thượng Đế đã ân ban, cho chúng ta luân hồi, luân hồi, luân hồi mãi mãi, cả ngàn kiếp các bạn thấy chưa. Các bạn đâu biết rằng các bạn đã sống cả ngàn năm, cả ngàn kiếp. Nói cả ngàn kiếp, các bạn không bao giờ tin, nói một ngàn năm, một trăm năm các bạn cũng không tin nhưng mà đụng phải chuyện rồi các bạn mới tin, các bạn mới dòm cái mạo diện của các bạn :

Cũng mắt mũi tai miệng, tại sao tâm thức các bạn khác hơn người kia? Người kia cũng mắt mũi tai miệng như các bạn tại sao tâm thức của người kia lại khác hơn bạn? Con thú cũng vậy, đều có tình thương, nó có phần hồn bị giam hãm trong một cơ cấu tinh vi của Thượng Đế và đã dẫn tiến tâm linh tùy theo tội trạng của chính nó. Cho nên chúng ta mới cảm nhận ta là một tội hồn tại thế, chưa toàn thiện! Vậy chúng ta nên chấp nhận cái tội sẵn có của chính ta, để sửa, để tu thì mong mới sớm chuộc được cái tội trạng của chính mình. Chính ta đã tạo ra chứ không có ai tạo cho ta đâu! Các bạn thấy rõ : Miếng bánh ngon các bạn thích thì các bạn mới rước nó vào thân. Lời nói hay các bạn thích thì các bạn mới rước nó vào lãnh vực tư tưởng. Nhưng mà các bạn không vun bồi thực chất của các bạn, thì làm sao các bạn thấy rõ rằng : nên ăn hay là không ăn? Mà nên lưu trữ lời nó đó hay là không lưu trữ lời nói đó? Hay là dựa vào lời

nó đó để tôi phát triển khả năng sẵn có của chính tôi?

Điều đó là điều quan trọng! Điều đó là của người trí thức học giả. Chứ không phải xưng danh trí thức rồi bám víu lý này lý kia lý nọ và quên xữ dụng thực trạng của chính mình, quên xữ dụng sự sáng suốt sẵn có của mình, làm cho ta trì trệ và chậm tiến. Rồi rốt cục tu một thời gian rồi đổ thừa cho cái tu, đó là tai hại vô cùng! Vì sao? Vì bản chất lười biếng đã khôi phục thay vì trước khi chúng ta tu chúng ta nhứt định nhứt quyết bỏ cái bản chất lười biếng đó. Nhưng mà ngày nay chúng ta đổ thừa vì tu là chúng ta muốn lập lại cái sự trì trệ lười biếng của chính chúng ta. Cho nên các bạn phải hiểu tỉ mỉ tinh vi của sự an bài của Thượng Đế. Cho nên người đời dòm người kia không hiểu tánh ý của họ là vì sao? Vì chúng ta chưa lập lại trật tự của cho chính mình làm sao biết trật tự của đối phương. Căn nhà của các bạn cũng là Đông

Nam Tây Bắc, Đông Nam Tây Nam, Đông Bắc Tây Bắc nhưng mà các bạn chưa có lo một góc nào. Chưa biết Đông ở đâu, Tây ở đâu, Nam ở đâu, Bắc ở đâu, Đông Nam là sao, Tây Nam là sao. Tây Bắc là sao. Thì đâm ra hướng ngoại,! Cái sẵn có của chúng ta không biết được, đâm ra hướng ngoại thì các bạn thấy cái đó rớt cuộc kết cuộc kết quả nó ra thế nào? Nó chỉ gặt hái sự rối loạn mà thôi! Đã loạn lại loạn thêm!.

Cho nên tâm thức không ổn, tâm nặng nề, trí óc không phân minh, buồn tủi liên tục, không biết rồi đây tôi chết rồi tôi sẽ đi đâu? Ngày nay mấy chục tuổi rồi, tôi biết xác này nó sẽ gần đất xa trời. Vậy hồn tôi đâu? Thiên hạ nói có địa ngục, rồi một ngày nào đó tôi sẽ xuống địa ngục, đi bằng cách nào? Tôi không biết! Tại vì cái căn nhà sẵn có của tôi là cái tiểu thiên địa này mà tôi không biết cái chiều hướng

phát triển của nó, đi lên hay đi xuống, rồi người ta nói chính phương trời mười phương Phật, tôi cũng không hiểu nó nằm ở đâu?

Nó phải Đông Nam Tây Nam, Đông Bắc Tây Bắc, rồi cộng với một phương hướng của Trời, trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ là chín, rồi cộng với mặt đất phù sanh này là mười. Mà đâu ai quán thông được điều đó thập toàn! Chỉ có người tu thanh tịnh, dứt bỏ nghiệp căn, tâm thức không lưu luyến, kể cả miếng ăn, giấc ngủ, mới quán thông được tình trạng hiện tại của chúng ta, rồi nhiều hậu chúng ta mới quán thông sự tinh vi của Thương đế đã ân ban cho mọi người có một con đường tự tiến rộng rãi vô cùng, tùy tâm thức, quyết định đi lên hay đi xuống do tâm thức của mỗi phần hồn mà thôi!

Cho nên chúng ta tạo tội đâu có chối tội được. Tạo tội là chính ta khởi điểm tạo tội thì phải ghi chép tội đó ngay trong tâm thức của chúng ta, ngay trong tam huê chúng ta, trong tinh khí thần sẵn có của chúng ta đã ghi chép rõ rệt, làm sao chúng ta chối cãi được. Cho nên ở thế gian có gia đình, có cha mẹ, kêu gọi con cái nên thật thà, không nên ăn cắp ăn trộm, phải nên thương yêu, phải nên xây dựng, có một luân lý rõ rệt, để sống với cộng đồng xã hội nhân sinh. Đó là một giai đoạn tạm tại thế nhưng mà vẫn đòi hỏi sự trật tự. Còn chúng ta trở về với gia đoạn vĩnh cửu của phần hồn thì càng phải có trật tự hơn.

Cho nên người tu lại có lễ giáo hơn, người tu biết xây dựng hơn, người tu biết thực hiện tình thương và đạo đức hơn, thấy mình lúc nào cũng yếu hèn, mới thật là người tu. Mà cho chúng ta là mạnh, cho chúng ta là hay, cho chúng ta là sáng suốt. Ngược lại chúng

ta người giới hạn, yếu hèn mà thôi. Cho nên trong mấy chục năm tu học tôi thấy chả được gì, tôi vẫn trong yếu hèn, tôi vẫn còn phải học hỏi, tôi vẫn còn phải sống trong thể xác này, để tu học thì cũng như các bạn, hằng ngày chúng tôi phải cảm nhận sự kích động và phản động. Và tự tôi phải hóa giải sự kích động và phản động. Nó đỡ cho tôi một phần là tôi đã biết tu và lập lại sự quân bình để hóa giải những phần kích động và phản động đó. May mắn thay, vui lành thay, được hiểu một chút về tâm đạo.

Cho nên các bạn bước vào thêm tu học, các bạn cũng vậy, lần lượt đây rồi các bạn thấy, lời nói của tôi chính chúng ta phải thực hành. Cha mẹ chúng ta sinh chúng ta ra, đâu có thực hành dùm cho chúng ta. Người chưa thực hành được cho người làm sao thực hành dùm cho chúng ta? Nhưng mà người chỉ ban tình thương quán quít xung quanh tâm thức của

chúng ta mà thôi. Thì tới ngày nay, chúng ta cũng thể thiên hành đạo, cũng làm cha mẹ, chúng ta chỉ biết quẩn quít tình thương xung quanh con cái của chúng ta. Nhưng mà không làm sao giúp đỡ nó được, chỉ chờ sự thức tâm của nó mà thôi. Cha Trời cũng vậy, vạn linh cũng vậy, mỗi phần mỗi linh căn có một việc, có một việc làm rõ rệt. Cọng cỏ có việc làm của cọng cỏ. Thiên sanh như hà như vô lộc, địa sanh thảo hà thảo vô căn Các bạn thấy không, con người, người nào lại không được ăn, có miệng là có cách bơi chày để tìm món ăn. Mà cọng cỏ, cọng cỏ nào không có rễ, mùa đông nó chết, nó lạnh nó khô, nhưng mà nhờ cái rễ đó rồi mùa hè nó lại tái sinh.

Đó để chứng minh cái thức hồi sinh vô cùng của vạn linh, kể cả cọng cỏ, chứ không phải chúng ta mới có sự sống! Rồi cho đó là vật vô tri, rồi thì đâm ra kỳ thị cây cỏ, tức nhiên kỳ thị chúng ta, rồi đem

lại sự tằm tối cho ai? Cho chính mình mà không hay, tưởng làm cọng cỏ là vô dụng, nhưng mà cọng cỏ rất hữu ích. Người ta còn phải mua cỏ về trồng kia mà, để làm đẹp căn nhà. Hỏi chớ cỏ nó có sự duyên dáng của nó không? Cỏ có tình cảm không? Cỏ có sức mạnh để chịu đựng không? Chúng ta là con người, nói chúng ta là tuyệt đối thông minh hơn cây cỏ, hơn vạn linh, vậy chớ chúng ta chưa hiểu tánh chất của cây cỏ, hỏi thông minh chỗ nào? Trí thức chỗ nào? Ăn học chỗ nào? Hay ho chỗ nào? Chúng ta phải xác nhận rằng chúng ta đã bị bám víu bởi bùn nhơ, làm cho tâm thức đen tối, vươn lên không nổi, làm cho phần điện ngũ hành trong cơ thể này bị ô nhiễm mà không hay.

Cho nên bệnh do tánh sanh, mỗi người có một bệnh, tham, có tánh ăn cắp, có tiền cũng nghĩ chuyện ăn cắp, móc túi người khác. Đã làm giàu và đã có

tiền, đã từng ăn cắp của người khác, nhưng không từ bỏ cái bản chất đó. Nó thấy đó là sự thích thú, vì trình độ nó tới đó! Mà người nào đụng phải rồi, biết rồi, ăn năn hối cải, hiểu ngoài thế gian này còn có một cảnh trừng trị vô cùng đau khổ, đó là địa ngục!

Mới thấy rõ phần hồn phải tự thức, phần hồn phải làm sao tự chủ, mà muốn tự chủ phải buông bỏ tánh hư tật xấu đó, phải lập hạnh hi sinh, bỏ hẳn cái tánh chất eo hẹp nhỏ mọn trì trệ làm mất giá trị thanh danh qua những ngày giờ khổ cực đã điều luyện xây dựng cho có một tên tuổi tại thế. Ngày nay lại tự xóa bỏ, bước vào con đường đê hèn chậm trễ, tự khinh khi lấy mình, tự tạo cho tâm thức bất ổn, còn chưa nhìn nhận tội trạng của chính mình, đau khổ vô cùng.

Các bạn đâu có thoát khỏi định luật của ngũ hành. Khi tư tưởng các bạn nghĩ xấu về một người

khác là ngũ hành đã ghi chép rồi! Kim mộc thủy hỏa thổ đã ghi chép, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang đã ghi chép. Tại sao nói nó ghi chép? Ngũ sắc ngũ quang mất trật tự liền nếu các bạn nghĩ xấu về một người khác! Thì cái sự sáng suốt không còn, ngũ quang không có, thì các bạn trở lại cái gì? Thú tánh! Và bị giam hãm trong một xó mà thôi, nó cô lập tâm thức của mình, mức tiến không bao giờ nói rộng được. Rốt cuộc là chỉ đau khổ mà thôi. Cho nên các bạn cũng là một tội hồn chứ không phải nói những người ở địa ngục là tội hồn. Chính các bạn là một tội hồn đang bị giam hãm trong tiểu thiên địa giới hạn và không thoát khỏi và không chủ trị được bản tánh của chính mình, là vẫn còn lệ thuộc bởi ngũ hành. Bất buộc bạn phải có nghiệp thân, phải đau đớn trước giờ phút lâm chung. Nhưng mà đối với người tu, trong cái đau đớn đó đã quán thông, và thấy rõ rằng : đương nhiên tôi phải có cái bệnh trước khi

tôi ra đi, thì tôi không còn đau khổ trước cái bệnh, tôi không than ván trước cái bệnh, nhưng mà tôi chỉ chấp nhận để rời khỏi và tôi thấy tôi thiếu sót ở điểm đó và cố gắng sửa chữa để thực hành . Thì cái sự đau đớn đó nó sẽ giảm thay vì gia tăng!

Cho nên mọi người tìm một cái phương pháp tu học. Tại thế, tràng giang đại hải, nhưng đạo pháp để dìu dắt tâm linh, để dẫn tiến phần hồn đi vào trong một y lý rõ rệt, tự tu tự tiến! Đó là tự trị tự giải chớ không còn ỷ lại nữa. Nhiều kiếp rồi, các bạn đã sống nhiều kiếp rồi. Chúng ta thấy rồi, từ bò lết, đi đứng linh hoạt! Ngay cả càn khôn vũ trụ chúng ta đã thấy, từ cọng cỏ tới cây cối cũng thọ lãnh một cái nghiệp của chính nó và để tiến hóa.

Cho nên chúng ta tu là để giải nghiệp! Nhưng mà nghiệp chúng ta giới hạn hay là vô cùng? Nghiệp của

chúng ta vẫn là vô cùng, chúng ta tới giới thanh có cái nghiệp thanh, buộc chúng ta phải giải, phá thanh mới tiến, chứ không phải tới tới thanh là hết rồi đâu, không! Trong thanh nó nhờ sự bao bọc của thanh và bị giam hãm trong thanh, và phá tan cái màn đó các bạn mới thấy đi tới, các bạn mới thấy sự sáng suốt của các bạn bị giới hạn và tiến lên sự sáng suốt vô cùng hơn nữa.

Rồi các bạn có hào quang nhưng mà chưa tiến hẳn vào giới hào quang thì các bạn chưa thấy sự vô cực sáng lạng của hòa quang... Cho nên nó nhiều chuyện lắm, nó nhiều đường lối lắm, nó nhiều mức tiến lắm, nó nhiều trình độ lắm. Cho nên các bạn đã học, các bạn là một triết gia tại thế, qua biết bao nhiêu trường đại học các bạn đã thuyết giảng nhưng mà các bạn thấy chưa đủ. Mỗi kỳ các bạn giảng, mỗi kỳ các bạn thấy rằng tiến bộ được một chút mà thôi,

càng giảng tiếp, càng tiếp, càng làm việc nhiều, các bạn thấy rằng, sự trầm lặng làm tinh là mới thật sự thuyết giảng. Nó có chỗ đó! Ngũ hành trật tự là không còn lý thuyết nữa! Và lý thuyết để chi? Để giải tỏa sự mất trật tự mà thôi. Ngày nay chúng ta nghe sự đàm luận, sự bàn bạc tr chú chưa trọn vẹn của sự trật tự, Cho nên khi chúng ta nghe chúng ta phải xét! Đây là chân lý! Đây là đường lối tôi đang bị kẹt, tôi phải tự tháo và tôi phải tự mở, tôi phải tự tu, chứ không có ai tu dùm cho tôi!

Thì các bạn mới có thể đóng góp ở trong giới siêu văn minh ở tương lai được. Trình độ của người tu học về siêu văn minh không phải là tầm thường, phải dứt khoát tư tưởng, giải thoát, mới biết trước là gì, thanh là gì, nhiên hậu nắm chìa khóa! « Nói nhưng không nói, không nói nhưng nói » Cái câu này các bạn phải thanh tịnh mới hiểu « Không nói nhưng

nói! » Từ hành động của các bạn tại thế và sự thâm kín quang đấng thanh điển của các bạn : « Không nói nhưng nói! »

Khi các bạn có sự thanh điển quang đấng đó, là chấn động lực các bạn càng thanh nhẹ, gia tăng hơn và hòa cảm hơn, hòa tan hơn với các giới, cũng được một phần mà thôi. Cho nên : Không nói mà nói! Chấn động lực là nói! Cho nên chúng ta dòm bầu trời thế giới, thấy bầu trời thế giới lặng thinh, đâu có phải lặng thinh! Nói rất nhiều với chúng ta, chứng minh một triết lý cao siêu vô cùng cho chúng ta thấy, thấy mây có tụ có tan, có bão bùng nguy hiểm, có trăng sao chiếu rọi, có lời thơ kêu thức tâm hồn của chúng ta. Có Hằng Nga trêu ghẹo chúng ta. Sự quang chiếu không ngừng nghỉ đã đánh thức chúng ta. Cho nên chúng ta mới xác nhận rằng : Tôi đã tri trệ! Tôi có trăng sao, tôi có mây gió, tôi có phép tắc đầy đủ,

nhưng mà tôi chỉ mất trật tự không xử dụng phép tắc đó mà thôi. Cho nên tôi phải trì trệ, tôi bị cô đọng và không bao giờ tiến nổi. Cho nên người tu muốn làm vua của người tu! Cái đó cũng là một chuyện sai lầm vô cùng. Người tu nhiều chùng nào phải hạ mình xuống để học hỏi nhiều hơn. Mới là thật sự người tu!

Người tu mà muốn làm vua của người tu, cái đó là trật hết, không trúng! Giới hạn rồi, làm lạc rồi, không bao giờ các bạn về được nguồn cội! Cho nên chúng ta phải hạ mình để học, hạ mình để chấp nhận. Các bạn chịu làm tapis các bạn mới thấy sự siêu diệu vô cùng của tâm thức của các bạn sẵn có. Các bạn sẽ đón nhận từ giai đoạn này tới giai đoạn kia rồi các bạn thấy rằng tôi đã bắt đầu hiểu tôi nhiều hơn! Hiểu những gì? Hiểu khả năng sẵn có của chính tôi. Trước kia tôi không chịu tôi ở trong chấp, tôi thấy đó là bất chánh, đó là lời thôi, đó là không đúng luân thường

đạo lý.

Nhưng mà ngày nay tôi bước vào rồi, tôi thấy có cái không đúng mới xâu dựng cho cái đúng. Chúng ta từ động loạn, từ mất luân thường đạo lý, các bạn đã từng làm con thú, nhưng các bạn đã tiến qua cái giai đoạn đó. Mà ngày nay thú tánh vẫn còn, mà các bạn không bước vô làm sao phá mê phá chấp. Cho nên chúng ta vẫn bước vô, vẫn đã và đang học hỏi.:
Cho nên :

Thiên địa hữu tình nhân loại hóa

Mặt người thú tánh nhận không ra

Long Lanh trước mắt cho là đẹp

Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà

Chúng ta hiểu, khi mà hiểu khổ và hòa tan trong khổ thì chúng ta mới có cơ hội thức tâm. Mà thức tâm

là có ý niệm giải thoát chứ chưa thật sự giải thoát!
Các bạn bước vào tu vô vi, kẻ mới tu như người
đã và đang tu, chỉ tạo ý niệm giải thoát và trong ý
niệm đó cho nó sanh ra cho bạn thấy rằng có cái bản
tính bán tín bán nghi. Mỗi đêm các bạn hành nhưng
mà các bạn vẫn nghi, không biết cái pháp này sao?
Nhưng mà các bạn không nghi bạn, lại nghi cho
người truyền pháp. Các bạn phải nghi bạn! Nghi
là hồi hôm tôi làm không đúng. Nghi là lời hứa tôi
không giữ. Nghi là tôi bước vào tu tôi muốn nguyện
ngồi thiền tới sáng nhưng mà tới lại tôi giải đãi.

Tôi nghi cho cái sự vun bồi và khai triển của
chính tôi, chưa chấp hành được. Chứ đừng nói tôi
chấp hành cái pháp này rồi tôi phải ngộ cái này kia
kia ngộ, rồi tôi đổ thừa cho người truyền pháp! Đó là
ta là một con tội, rồi tạo thêm tội mà thôi. Rồi đâm ra
tôi chán, nói tôi chán cái đám vô vi này, tôi chán hai

chữ vô vi. Đó là các bạn có cơ hội biết chán là các bạn đã bước vào trong cơn nhồi quả. Và từ cái chán đó mà các bạn vững tin nơi khả năng của các bạn thì các bạn vượt lên đâu có còn chán nữa!

Khi mà các bạn hết chán và các bạn thấy rằng nhiệm vụ các bạn phải tự tu tự tiến và tự khai triển thì lúc đó các bạn lại trở về an vui và các bạn mới thấy rằng các bạn có cơ hội sử dụng thực chất của chính bạn, thì các bạn là người cứu sinh tâm hồn của các bạn chứ không có ai cứu các bạn bằng các bạn tự cứu, rõ rệt như ban ngày!

Cho nên tôi đã đến gần với các bạn, dù tôi có đi khỏi nơi đây, tâm hào quang của chúng ta tạm chia lìa, nhưng lời nói và những gì mình định trong thực hành của chính tôi và khả năng sẵn có của chính tôi chắc các bạn cũng am hiểu, là trình độ người truyền

pháp mới có tới đó mà thôi. Và ước mong người tu nhiều hơn và ước mong tôi cũng tu như người hay là giỏi hơn người!

Đó là điều mong muốn của Thượng Đế cũng như người truyền pháp. Chúng ta người tu đâu có lý luận trong kiêu căng mà chúng ta lý luận trong học hỏi và chính mọi người chúng ta phải chấp nhận vì chúng ta sẵn có một cái căn bản học hỏi để tiến hóa. Mà nếu chúng ta không sử dụng căn bản học hỏi tiến hóa của chúng ta thì chúng ta làm sao mình định được mọi sự việc sai lầm của chính mình.

Cho nên khi tôi ra đi, lời nói của nền văn minh đã giúp các bạn và lưu lại âm thanh để cho các bạn ngiên cứu. Còn định mệnh của con người thế gian đều giới hạn, không làm theo ý muốn của chúng ta được!

Nhưng mà ý muốn của chúng ta, chúng ta có

quyền tu mà thôi, có quyền thức giác, để tránh cảnh đánh đập mới thức giác, để tránh cảnh trừng trị mới thức giác! Mà chính các bạn đã và đang bị trừng trị bởi hoàn cảnh mà các bạn đâu có hiểu! Các bạn tại sao các bạn con đông dữ vậy à? Các bạn có cái tánh nóng, các bạn có sự xấu xa, Thượng Đế mới gửi nhiều người xuống dạy các bạn. Các bạn có cái tánh bất trị, ngoan cố, cho nên Thượng Đế mới cho nhiều người đến dạy các bạn chứ không phải các bạn dạy người ta đâu. Các bạn cố gắng học đi! Để biết cái huyền vi của Thượng Đế đã dạy các bạn và cho các bạn bước vào trong dung điểm đó để học đạo. Chứ không phải cho các bạn bước vào dung điểm đó thị oai và thịnh nộ!

Các bạn phải hiểu sự sai lầm của các bạn mà để tu để tiến, và chấp nhận và học hỏi những gì Thượng Đế đã ân ban. Cho các bạn nhiều bài học để lập lại

trật tự sẵn có của các bạn! Chứ đừng tưởng các bạn là đầy đủ kinh nghiệm, không có đâu. Nếu các bạn là đầy đủ kinh nghiệm như một vị tiên vị Phật thì các bạn không bao giờ bị bệnh hoạn, không bao giờ các bạn bị thịnh nộ, không bao giờ các bạn có ác ý đi phá hoại một người khác. Cho nên các bạn phải hiểu điều đó. Rốt cuộc giờ phút lâm chung của các bạn sẽ chuốc lấy một cái bệnh nan y trong tâm thức và tự chôn vùi và không tiến nổi, đau khổ vô cùng! Sức mạnh của các bạn giới hạn, tuổi tác càng ngày càng cho thấy các bạn, thấy rõ hơn. Nội sợi tóc của các bạn đã thay đổi rồi, đó là sự yếu hèn trở về và cái tâm lực các bạn không còn nữa. Lúc đó sẽ bị sức hút của âm giới và ăn năn không kịp. Cho nên chúng ta đã có Địa Ngục Du ký, nên đọc, nên hiểu, rồi đây chúng ta sẽ đi tới cái chỗ đó, răng rụng, mắt lờ, tóc bạc, yếu ớt, ra đi và chỉ biết ăn năn mà thôi!

Cho nên hôm nay, tuy tôi không có mặt nhưng mà âm thanh tôi vẫn được giao cảm với các bạn. Tôi cũng thành thật cảm ơn nền văn minh đã đóng góp cho những người tu học. Cho nên Thượng Đế sử dụng tôi đi các nơi và tiếp tục giảng giải tùy theo khả năng sẵn có của chính tôi! Thành thật cảm ơn sự hiện diện và chúng ta vẫn ôm lấy trong cái tâm thức thương yêu và trong xây dựng và ước mong một ngày nào đó chúng ta sẽ tái ngộ và chúng ta đồng lại kiểm điểm trong hành trình tu học của chính chúng ta.

Thành thật cảm ơn các bạn./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên